



บทที่ 4

บริบทการสืบข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับประวัติและวิวัฒนาการของกรับเสภา ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ถึงปัจจุบัน รวมทั้งเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย ตลอดจนองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้กรับเสปามีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน สำหรับการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้บริบทการสืบข้อมูล เพื่อให้ได้บริบทของกรับเสภาเชิงเอกสาร บริบทของกรับเสภาเชิงการสัมภาษณ์และบริบทของกรับเสภาเชิงกายภาพ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้คือ

ขั้นรวบรวมข้อมูล

ขั้นจำแนกข้อมูล

ขั้นดำเนินการวิจัย

โดยในแต่ละขั้นตอน ปรากฏรายละเอียดดังต่อไปนี้

ขั้นรวบรวมข้อมูล

ในขั้นของการรวบรวมข้อมูลนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งงานการรวบรวมข้อมูลไว้ประกอบด้วย

1. ฐานข้อมูลด้านเอกสาร ที่มาจาก

1.1 งานเขียนของบุคคลซึ่งถือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งผู้มีความรู้ที่มีความสำคัญต่อการศึกษาในเรื่องของศิลปวัฒนธรรมไทย ดังต่อไปนี้

1.1.1 สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

1.1.2 สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

1.1.3 ศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชธน

1.1.4 จมื่นอมรรตุมารักษ์ (แจ่ม สุนทรเวช)

1.2 งานเขียนของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีความรู้และคณะบุคคลในวิชาการดุริยางค์ไทย ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาการดุริยางค์ไทยโดยตรง ดังต่อไปนี้

1.2.1 ธนิต อยู่โพธิ์

1.2.2 มนตรี คราโมท

1.2.3 ท้วม ประสิทธิ์กุล

1.2.4 สิริชัยชาญ ฝึกจำรูญ

1.2.5 พิชิต ชัยเสรี

1.2.6 บุญช่วย โสวัตร

1.2.7 ชมโดย เฟื่องพงศา

1.2.8 ภัทรวดี ภูชฎาภิรมย์

1.2.9 ยูพา ทรัพย์อุไร

1.2.10 คณะอนุกรรมการ จัดทำเกณฑ์มาตรฐานสาขาวิชาและวิชาชีพคนตรีไทย
ของ ทบวงมหาวิทยาลัย

1.2.11 งานวิจัยของคณะนิสิต โครงการปริญญาโทศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
และรุ่น 6 คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.2.12 ศิลปินพันธ์ เรื่องละครเสภา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร พ.ศ. 2518

1.3 งานเขียนของบุคคลภายนอกวิชาการดุริยางค์ไทย ซึ่งเขียนเรื่องเกี่ยวกับวิชาการ
ด้านดุริยางค์ไทย ได้แก่ พูนพิศ อมาตยกุล

2. ฐานข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ในการดำเนินการสัมภาษณ์บุคคลสำคัญที่มีความรู้ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาการ
เสภานี้ ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ทั้งผู้ทรงคุณวุฒิในระดับศิลปินแห่งชาติ ผู้ชำนาญการด้าน
กิจกรรมเสภา ระดับมหาดำเนินชีวิต รวมทั้งผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาในวิชาชีพดุริยางค์ไทย
และผู้ชำนาญการด้านเสภาที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย)
ดังนี้คือ

2.1 เตือน พาทยกุล

ศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดง

(คนตรีไทย) ปี พ.ศ. 2535

2.2 ประสิทธิ์ ถาวร

ศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดง

(คนตรีไทย) ปี พ.ศ. 2531

2.3 นัฐพงศ์ โสวัตร

ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภา ระดับมหาดำเนินชีวิต

2.4 บุญช่วย โสวัตร

ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภา ระดับมหาดำเนินชีวิต

2.5 ป๊อบ คงลายทอง

ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภา ระดับมหาดำเนินชีวิต

- 2.6 สุรภัย์ สวัสดิกุล ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาในวิชาชีพดุริยางค์ไทย
- 2.7 สมชาย ทับพร ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาในวิชาชีพดุริยางค์ไทย
- 2.8 ละม่อม อิศรางกูร ณ อยุธยา ผู้ชำนาญการด้านเสภาที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย)
- 2.9 ศิริ วิชเวช ผู้ชำนาญการด้านเสภาที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย)
- 2.10 แจ่ม คล้ายสีทอง ผู้ชำนาญการด้านเสภาที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย)

3. ฐานข้อมูลจากการศึกษาภาคสนาม

3.1 เพื่อรวบรวมข้อมูลจากปรากฏการณ์เชิงรับเสภาที่มีชื่อเสียง และสามารถสืบ
 วรรณการได้ ประกอบด้วย

- 3.1.1 กรับเสภาของสำนักพาทย์โกสธ
- 3.1.2 กรับเสภาของครูเจือ นาคะมาลัย
- 3.1.3 กรับเสภาของครูศิริ วิชเวช (กรับคู่มือ)
- 3.1.4 กรับเสภาของครูแจ่ม คล้ายสีทอง (กรับคู่มือ)
- 3.1.5 กรับเสภาของครูเลื่อน จันทรมาน (กรับคู่มือ)
- 3.1.6 กรับเสภาจากร้านศึกษากัณฑ์พานิช
- 3.1.7 กรับเสภาจากร้านดุริยบรรณ

3.2 เพื่อรวบรวมข้อมูลเรื่องกรับเสภา เริงกระบวนการสร้างของช่าง จากศิริ วิชเวช
 และประกิจ จิตตวีระ

4. ฐานข้อมูลในการใช้แบบสอบถาม

เพื่อให้ได้กรอบในการวิเคราะห์เกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาที่ดี มีคุณภาพตาม
 เกณฑ์มาตรฐานทางวิชาการดุริยางค์ไทย จากผู้ทรงคุณวุฒิ ประกอบด้วย

- 4.1 ศิริ วิชเวช
- 4.2 สุรภัย์ สวัสดิกุล
- 4.3 แจ่ม คล้ายสีทอง
- 4.4 สมชาย ทับพร

และการใช้แบบให้ความเห็น ด้วยการสุ่มตัวอย่างกรับเสภาที่มีความแตกต่างกันเป็น 3 ระดับ ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านดังกล่าวข้างต้นพิจารณา เพื่อใช้เป็นส่วนประกอบในการยืนยันคุณสมบัติของกรับเสภาที่ดี มีคุณภาพตามมาตรฐานทางวิชาการดุริยางค์ไทยว่าด้วยเรื่องกรับเสภา

ชั้นจำแนกข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจำแนกข้อมูลจากฐานข้อมูลต่างๆ ดังกล่าวข้างต้นออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน ดังนี้คือ

1. ข้อมูลเชิงประวัติและวิวัฒนาการของกรับเสภา ซึ่งมาจาก
 - 1.1 ฐานข้อมูลด้านเอกสาร
 - 1.2 ฐานข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ
 - 1.3 ฐานข้อมูลจากการศึกษาภาคสนาม
2. ข้อมูลจากกรับเสภาที่มีชื่อเสียงและสามารถสืบแหล่งวิวัฒนาการได้ ทั้ง 7 แห่งมาจำแนกคุณสมบัติด้านเสียงของกรับเสภา ตามมาตรฐานทางวิชาการดุริยางค์ไทย ว่าด้วยเรื่องกรับเสภา ซึ่งประกอบด้วย
 - 2.1 ได้ระดับเสียงเสภา
 - 2.2 เสียงโปร่งใส
 - 2.3 สามารถขยับเสียงกรอพื้นฐานได้ง่าย
3. ข้อมูลจากกรับเสภาที่มีชื่อเสียงและสามารถสืบแหล่งวิวัฒนาการได้ ทั้ง 7 แห่งมาจำแนกคุณสมบัติด้านกายภาพของกรับเสภา ตามมาตรฐานทางวิชาการดุริยางค์ไทย ว่าด้วยเรื่องกรับเสภา ซึ่งประกอบด้วย
 - 3.1 ชนิดของไม้ที่นำมาสร้างกรับเสภา
 - 3.2 รูปลักษณ์ของกรับเสภา
 - 3.3 ขนาดของกรับเสภา
 - 3.4 น้ำหนักของกรับเสภา

ชั้นดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ได้ข้อสรุปครบตามวัตถุประสงค์ ในงานวิจัยฉบับนี้คือ

1. ศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลเชิงประวัติและวิวัฒนาการของกรับเสภา ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน จากผลสรุปของฐานข้อมูลด้านเอกสาร การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิและการศึกษาภาคสนาม ซึ่งปรากฏในชั้นจําแนกข้อมูล
2. ศึกษาเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดนตรีไทย โดยใช้ข้อมูลด้านกายภาพของกรับเสภาที่มีชื่อเสียง และสามารถสืบแหล่งวิวัฒนาการได้ในชั้นจําแนกข้อมูล มาดำเนินการวิเคราะห์ตามกรอบของเกณฑ์มาตรฐานของคุณสมบัติด้านเสียงและด้านกายภาพของกรับเสภา ที่ได้จากแบบสอบถามของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีข้อมูลด้านเอกสารและข้อมูลจากการสัมภาษณ์เป็นส่วนสนับสนุน พร้อมทั้งใช้แบบให้ความเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ เป็นส่วนประกอบในการยืนยันคุณสมบัติของกรับเสภาที่ดี มีคุณภาพตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย
3. ศึกษาองค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้กรับเสภาของคุณสมบัติที่แตกต่างกัน โดยนำข้อมูลด้านกายภาพของกรับเสภาที่มีชื่อเสียง และสามารถสืบแหล่งวิวัฒนาการได้ในชั้นจําแนกข้อมูลมาดำเนินการวิเคราะห์ โดยใช้ข้อมูลเรื่องกรับเสภาเชิงกระบวนการสร้างของช่าง คุณสมบัติของไม้ที่นำมาสร้าง และองค์ประกอบของกรับเสภาทั้งด้านคุณสมบัติของเสียงและคุณสมบัติด้านกายภาพ เป็นเครื่องมือเพื่อให้ได้ข้อสรุปว่าปัจจัยใดบ้างที่ทำให้คุณสมบัติของกรับเสภามีความแตกต่างกัน

จากการรวบรวมข้อมูลทั้ง 3 ชั้นตอนดังกล่าวข้างต้นทำให้ได้ข้อสรุปสำคัญตามกรอบของบริบทการสืบข้อมูลเป็น 3 ส่วนใหญ่ๆ ด้วยกันคือ

- บริบทของกรับเสภาเชิงเอกสาร
- บริบทของกรับเสภาเชิงการสัมภาษณ์
- บริบทของกรับเสภาเชิงกายภาพ

4.1 บริบทของกรับเสภาเชิงเอกสาร

จากการรวบรวมข้อมูล ที่ปรากฏตามฐานข้อมูลด้านเอกสาร ซึ่งมาจากข้อเขียนของบุคคลซึ่งถือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีความรู้ที่มีความสำคัญต่อการศึกษาในเรื่องของศิลปวัฒนธรรมไทย รวมทั้งงานเขียนของกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้มีความรู้ คณะบุคคลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาการดุริยางค์ไทยโดยเฉพาะ ตลอดจนงานเขียนของบุคคลภายนอกวิชาการซึ่งเขียนงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาการดุริยางค์ไทยนั้น สามารถสรุปข้อมูลที่เกี่ยวข้องเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

4.1.1 ประวัติและวิวัฒนาการของกรับเสภา ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน

จากการรวบรวมข้อมูลด้านเอกสาร กล่าวโดยสรุปได้ว่า กรับเสภาเป็นอุปกรณ์สำคัญที่โบราณจารย์สร้างขึ้นสำหรับใช้ควบคุมการเล่นเสภาโดยเฉพาะ โดยผู้ขับจะต้องเป็นผู้ขับกรับด้วยตนเองมาแต่ในอดีต จนกระทั่งมีวิวัฒนาการไปสู่แบบแผนในเรื่องของวิธีการใช้หรือที่เรียกว่า ศิลปะการขับกรับเสภา ที่มีความชัดเจนตามลำดับ เช่น ไม้ไหวครุนั้น จะใช้สำหรับการไหว้ครู ก่อนการขับเสภาโดยเฉพาะ ไม้สกด ไม้เดิน ไม้รบ ฯลฯ จะใช้สำหรับสอดแทรกในระหว่างการขับเสภาดำเนินเรื่อง และไม้ประจำหน้าทับต่างๆ ซึ่งจะใช้สำหรับขับในเพลงบังคับที่สอดแทรกระหว่างการขับเสภาดำเนินเรื่อง เป็นต้น และในที่สุดศิลปะการขับกรับเสภานั้นก็ได้รับความนิยมนิยมทั้งมีความสำคัญในระดับที่ ส่งผลให้ผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางการขับและขับกรับเสภา นั้น ได้รับสถานภาพที่ดี มีเกียรติยศเป็นที่ยกย่องนับถือในสังคมคือ การได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นขุน, หลวง, พระและพระยา ของเหล่าศิลปินในกรมพิณพาทย์หลวง ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 เช่น หลวงเสียงเสนาะกรรม (พัน มุกตวาภัย) และหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) และที่สำคัญยิ่งคือ บุคคลดังกล่าว นับเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดวิชาความรู้ด้านเสภาให้แก่สังคมไทยสืบมาจนปัจจุบัน

หลังจากสิ้นสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 กอปรกับการที่บ้านเมืองต้องตกอยู่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอันเป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ทำให้กรมพิณพาทย์หลวงซึ่งทำหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ และรักษามาตรฐานของงานด้านดนตรีไทยเพื่อเป็นแบบฉบับแก่สังคมนั้นถูกยุบลง เป็นผลให้ศิลปินผู้มีความรู้ความสามารถถูกปลดออกเป็นจำนวนมาก รวมทั้งเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครอง จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชไปสู่ระบอบประชาธิปไตย ตลอดจนนโยบายของรัฐบาลสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ที่พยายามดำเนินให้มีการปรับปรุงวัฒนธรรมดนตรีไทยตามมาตรฐานของวัฒนธรรมดนตรีตะวันตก ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความทันสมัยกับนานาชาติประเทศนั้น ส่งผลกระทบต่อแบบแผนและการสืบทอดวัฒนธรรมดนตรีไทยเป็นอย่างมาก และเนื่องด้วยข้อจำกัดต่างๆมากมายที่รัฐบาลกำหนดขึ้นนี้ เท่ากับเป็นการสร้างความเข้าใจแก่บรรดานักดนตรีไทยโดยทั่วไปว่า รัฐบาลห้ามไม่ให้เล่นดนตรีไทย ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลสะท้อนให้เห็นถึงภาวะตกต่ำ และการขาดช่วงการสืบทอดวิชาการ โดยเฉพาะวิชาการด้านเสภา เป็นระยะเวลาอันยาวนานอย่างยิ่ง

ต่อมาหลังจากเสร็จสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 แล้ว บ้านเมืองเข้าสู่ภาวะปกติ ศิลปะด้านดนตรีที่มีคุณภาพ และมาตรฐานตามแบบแผนวัฒนธรรมดนตรีไทยก็กลับได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอีกครั้ง โดยบทบาทของกรมศิลปากรซึ่งทำหน้าที่ในการอนุรักษ์ สืบทอด และเผยแพร่งานศิลปวัฒนธรรมของชาติ เช่น การจัดให้มีดนตรีสำหรับประชาชนขึ้น ณ สังกัดศาลา และในการนี้ ก็ปรากฏการจัดแสดงเสภารำขึ้นครั้งหนึ่ง เมื่อพ.ศ. 2495 โดยหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) เป็นผู้นำหน้าในการขับและขับกรับเสภา นอกจากนี้กรมศิลปากรยังมีบทบาทในการจัดการศึกษาศิลปะด้านดนตรีตามแบบแผนวัฒนธรรมดนตรีไทย โดยโรงเรียนนาฏศิลป์ซึ่งทำหน้าที่ในการผลิตศิลปิน และมีศิลปินหรือผู้มีความรู้ความสามารถที่เคยอยู่ในสังกัดกรมมหรสพมาก่อน เช่น มนตรี ตราโมท, ท้วม ประสิทธิ์กุล เป็นต้น เข้ามาทำหน้าที่ในการสอนและถ่ายทอดวิชาการโดยเฉพาะวิชาการด้านเสภาสืบมาส่วนหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีการสืบทอดวิชาการด้านนี้กันในสำนักดนตรีสำคัญๆ อีกส่วนหนึ่งเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้เกิดผู้ที่สืบทอดวิชาการเสภาที่สำคัญต่อมาหลายท่านด้วยกัน เช่น ละม่อม อิศรางกูร ณ อยุธยา, สิริ วิชเวช, สุรภักย์ สวัสดิกุล, แจ่ม กล้ายสีทอง, สมชาย ทับพร เป็นต้น จนกระทั่งทำให้เกิดการสืบทอดวิชาการด้านเสภาให้คงอยู่สืบมาจนปัจจุบัน

4.1.2 มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย

จากข้อมูลด้านเอกสารที่ทำการรวบรวมจากงานเขียนของผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ความสามารถในวิชาการดุริยางค์ไทยของกรมศิลปากร คือ มนตรี ตราโมท สามารถสรุปองค์ประกอบสำคัญที่ถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาได้ดังนี้

1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้ที่นำมาสร้างกรับเสภา ประกอบด้วย
 - 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน
 - 2) 1 สำหรับ มี 4 อัน หรือ 2 คู่
2. มาตรฐานด้านกายภาพและขนาดของกรับเสภา
 - 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยม
 - 2) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ
 - 3) มีความยาวประมาณ 20 ซม.
 - 4) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 5 ซม.
3. มาตรฐานด้านคุณสมบัติของเสียงและการใช้กรับเสภา
 - 1) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ

2) ใช้เป็นสำหรับฯ ละ 2 คู่ (4อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2อัน)¹

นอกจากนี้ชนิด อยู่โพธิ์ อติตอธิปติกรรมศิลปากร ได้บันทึกเกณฑ์มาตรฐานของ กรับเสภาไว้ในหนังสือเครื่องดนตรีไทย ซึ่งสามารถกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้คือ

1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้ที่นำมาสร้างกรับเสภา ประกอบด้วย

- 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน
- 2) 1 สำหรับ มี 4 อัน หรือ 2 คู่

2. มาตรฐานด้านกายภาพและขนาดของกรับเสภา

- 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยม
- 2) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ
- 3) มีความยาวประมาณ 20 ซม.
- 4) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 5 ซม.

3. มาตรฐานด้านคุณสมบัติของเสียงและการใช้กรับเสภา

- 1) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ
- 2) ใช้เป็นสำหรับ ฯ ละ 2 คู่ (4อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2อัน)²

และท้วม ประสิทธิ์กุล ผู้ชำนาญการด้านเสภาของกรมศิลปากรที่ได้เคยศึกษาวิชาการ เสภาจากหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) ได้บันทึกเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาไว้ สรุปได้ ดังนี้

1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้ที่นำมาสร้างกรับเสภา ประกอบด้วย

- 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน
- 2) 1 สำหรับ มี 4 อัน หรือ 2 คู่

2. มาตรฐานด้านกายภาพและขนาดของกรับเสภา

- 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู
- 2) หน้ากรับมีลักษณะโค้งนูน
- 3) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ

¹ มนตรี ตราโมท, “เสภาทรงเครื่อง” ใน การละเล่นของไทย (กรุงเทพมหานคร: กองการสังคีต กรมศิลปากร, 2497), หน้า 38-39.

² ชนิด อยู่โพธิ์, เครื่องดนตรีไทย (กรุงเทพมหานคร: สิวพร, 2500), หน้า 11.

- 4) มีความยาวประมาณ 20 ซม.
 - 5) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 4 ซม.
 - 6) มีน้ำหนักดี
3. มาตรฐานด้านคุณสมบัติของเสียงและการใช้กรับเสภา
- 1) ได้ระดับเสียงเสภา
 - 2) เสียงโปร่งใส กังวาน
 - 3) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ
 - 4) ใช้เป็นสำหรับๆละ 2 คู่ (4อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2อัน)³

จากข้อมูลด้านเอกสารของบุคคลสำคัญดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปถึงองค์ประกอบสำคัญด้านต่างๆ ที่ถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาได้ดังต่อไปนี้คือ

1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้ที่นำมาสร้างกรับเสภา ประกอบด้วย
 - 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน
 - 2) 1 สำหรับ มี 4 อัน หรือ 2 คู่
2. มาตรฐานด้านกายภาพและขนาดของกรับเสภา
 - 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู
 - 2) หน้ากรับมีลักษณะโค้งนูน คือ หน้ากรับจะนูนสูงขึ้นจากระดับพื้นเดิมคล้ายรูปครึ่งวงกลม ทั้งนี้เพื่อให้สามารถเกิดการกระทบกันระหว่างหน้ากรับได้เป็นมุมกว้าง
 - 3) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ
 - 4) มีความยาวประมาณ 20 ซม.
 - 5) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 4 ซม.
 - 6) มีน้ำหนักดี หมายถึง มีน้ำหนักหรือมีความหนักแน่นเพียงพอที่จะสามารถบังคับมิให้กรับคืนหลุดจากมือ ในขณะที่ทำการขยับได้โดยง่าย

³ ท้วม ประสิทธิ์กุล. การขับเสภา. ใน อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ท้วม ประสิทธิ์กุล. (กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2535). หน้า 153-155.

3. มาตรฐานด้านคุณสมบัติของเสียงและการใช้กรับเสภา

1) ได้ระดับเสียงเสภา คือ ได้เสียงเข้ากันกับเสียงลูกกรองยอดของฆ้องวงใหญ่ ซึ่ง“เสียงลูกกรองยอดนี้เทียบได้กับเสียง เร ของคนตรีสากล”⁴

2) เสียงโปร่งใส กังวาน หมายถึง เสียงที่เกิดการสั่นสะท้อนติดต่อกันได้นานอย่างต่อเนื่อง หรือที่เรียกว่าเสียงไม่ทีบ ซึ่งโบราณนิยามว่า “เสียงกรับจะฟังคล้ายดูราวกับเสียงจกจันเรไรหรือคร้อง”⁵

3) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ

4) ใช้เป็นสำหรับๆละ 2 คู่ (4อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2อัน)

4.1.8 องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้กรับเสภามีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน

สำหรับข้อมูลด้านเอกสาร ที่ปรากฏเกี่ยวกับเรื่องขององค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้กรับเสภามีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน สามารถสรุปได้ดังนี้คือ

1. ไม่มีคุณภาพ
2. สร้างไม่ได้สัดส่วนของกรับเสภา
3. การจับไม้กรับเสภาที่ไม่ถูกวิธี
4. กรับทั้งสี่ต้องเป็นไม้แขนงเดียวกันหรือท่อนเดียวกัน เพื่อให้มีระดับเสียงเท่ากัน

4.2 บริบทของกรับเสภาเชิงการสัมภาษณ์

ในการดำเนินการรวบรวมข้อมูลเชิงการสัมภาษณ์นั้น พบข้อมูลที่มีความสำคัญเกี่ยวกับเรื่องกรับเสภาที่สามารถสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

⁴ มนตรี ตราโมท, “เสภาทรงเครื่อง” ใน การละเล่นไทย (กรุงเทพมหานคร: กองการสังคีต กรมศิลปากร, 2497), หน้า 37.

⁵ ท้วม ประสิทธิ์กุล, “การจับเสภา” ใน อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ท้วม ประสิทธิ์กุล. (กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พรินติ้งกรุ๊ป, 2535), หน้า 155.

4.2.1 ประวัติและวิวัฒนาการของกรับเสภา ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 จนถึงปัจจุบัน

เรื่องกรับเสภา ที่ได้มีการสืบทอดกันมาจากผู้ทรงคุณวุฒิในวิชาการดุริยางค์ไทย โดยระบบมุขปาฐะนั้น กล่าวได้ว่าในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 นับเป็นรัชสมัยที่วิชาการด้านเสภาเฟื่องฟูและมีความสมบูรณ์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะศิลปินที่มีความรู้ความชำนาญด้านเสภา จนกระทั่งได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นที่ยกย่องในสังคมและนับเป็นบุคคลสำคัญในการถ่ายทอดวิชาการด้านเสภาให้ปรากฏสืบมา เช่น หลวงเสียงเสนาะกรรม (พัน มุกตวาภัย) หมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) เป็นต้น แต่หลังจากสิ้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 แล้ว เสภาก็เริ่มซบเซาลง ไม่มีปรากฏว่ามีการเล่นเสภาอีก

จนกระทั่งถึงสมัยที่กรมศิลปากรจัดให้มีดนตรีสำหรับประชาชนขึ้น ณ สังกัดศาลา และในปีพ.ศ. 2495 ได้จัดให้มีการแสดงเสภารำขึ้นโดยหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) ทำหน้าที่เป็นผู้ขับและขับกรับเสภาในฐานะข้าราชการกรมศิลปากร ต่อมาการเล่นเสภารำก็เริ่มได้รับความนิยมมากขึ้นในบรรดาประชาชนทั่วไป แต่ถึงอย่างไรก็ตามเสภารำก็ไม่ได้เป็นที่แพร่หลายมากนัก เพราะนอกจากกรมศิลปากร ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการสืบทอดวิชาการและนำเสนองานสู่ประชาชนเพียงแห่งเดียวแล้ว ก็จะมีเพียงสำนักดนตรีสำคัญๆ ที่ประกอบวิชาชีพดนตรี เช่น สำนักดุริยประณีต สำนักหมื่นขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) เป็นต้น ที่มีการเสนองานด้านเสภาให้ปรากฏ แต่ก็เป็นการเสนอในลักษณะของการเล่นเสภารำเช่นกัน นอกจากนี้การเล่นเสภารำของสำนักต่างๆดังกล่าวก็จะเล่นกันอยู่ในขอบเขตจำกัด คือจะเล่นกันแต่เฉพาะในงานของผู้ที่เป็นญาติสนิท หรือจะมีการเล่นกันแต่เพียงเล็กน้อยเป็นครั้งคราวเมื่อเจ้าของงานที่หาคนตรีไปเล่นนั้นขอให้เล่นเสภาให้ดูเท่านั้น ซึ่งในการเล่นเสภารำนั้นจะมีการขับกรับสอดแทรกอยู่บ้างเพียงเล็กน้อย จึงเป็นเหตุให้บทบาทของกรับเสภาในการเล่นเสภาประเภทเสภารำนั้นค่อยๆ หดความสำคัญลง จนในที่สุดก็หมดไปคงเหลืออยู่แต่เพียงการขับเสภาที่ดำเนินไปตามความนิยมในการดูความงดงามในการรำราชของผู้แสดงมากกว่า และที่สำคัญคือผู้ที่มีความสามารถในการขับกรับเสภาเริ่มลดน้อยลงเนื่องจากไม่ได้รับความนิยมและมีความยากในการฝึกหัด ด้วยเหตุนี้บทบาทของกรับเสภาจึงมีความสำคัญอยู่แต่ในการเล่นเสภาส่งปีพาทย์ซึ่งปรากฏการเล่นตามระเบียบแบบแผนอยู่เพียงเล็กน้อยเฉพาะในราชสำนักเท่านั้น

4.2.2 มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย

จากข้อมูลที่ได้ในการสัมภาษณ์ศิลปินแห่งชาติ ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาระดับมหาดบัณฑิต ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาในวิชาชีพดุริยางค์ไทย รวมทั้งผู้ชำนาญการที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่นขันคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) สามารถสรุปข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทยได้ว่า ประกอบด้วยส่วนสำคัญต่างๆ ซึ่งสามารถเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาที่ได้จากข้อมูลด้านเอกสาร ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาตามระเบียบ
วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย

เกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบ วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย จากข้อมูลด้านเอกสารของผู้ทรงคุณวุฒิ	เกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบ วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย จากการสืบทอดวิชาการโดยระบบมุขปาฐะ
<p>1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้กรับเสภา</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน 2) 1 สำหรับมี 4 อัน หรือ 2 คู่ <p>2. มาตรฐานคุณสมบัติด้านกายภาพของกรับเสภา</p> <ul style="list-style-type: none"> - รูปลักษณ์ของกรับเสภา <ul style="list-style-type: none"> 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู 2) หน้ากรับมีลักษณะโค้งนูน 3) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ - ขนาดของกรับเสภา <ul style="list-style-type: none"> 1) มีความยาวประมาณ 20 เซนติเมตร 2) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 4 - 5 เซนติเมตร 3) มีน้ำหนักดี 	<p>1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้กรับเสภา</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) ทำด้วยไม้ชิงชัน 2) 1 สำหรับมี 4 อัน หรือ 2 คู่ <p>2. มาตรฐานคุณสมบัติด้านกายภาพของกรับเสภา</p> <ul style="list-style-type: none"> - รูปลักษณ์ของกรับเสภา <ul style="list-style-type: none"> 1) เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู 2) หน้ากรับมีลักษณะโค้งนูน 3) มีการลบเหลี่ยมตรงด้านที่ใช้มือถือ - ขนาดของกรับเสภา <ul style="list-style-type: none"> 1) มีความยาวประมาณ 20 เซนติเมตร 2) มีความสูงหรือความหนาประมาณ 4 - 5 เซนติเมตร 3) มีน้ำหนักดี

ตารางที่ 1 (ต่อ) เปรียบเทียบเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภาตามระเบียบ
วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย

เกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบ วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย จากข้อมูลด้านเอกสารของผู้ทรงคุณวุฒิ	เกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบ วิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย จากการสืบทอดวิชาการโดยระบบมุขปาฐะ
<p>3. มาตรฐานคุณสมบัติด้านเสียงและการใช้กรับเสภา</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ได้ระดับเสียงเสภา 2) เสียงโปร่งใส กังวาน 3) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ 4) ใช้เป็นสำหรับๆละ 2 คู่ (4 อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2 อัน) 	<p>3. มาตรฐานคุณสมบัติด้านเสียงและการใช้กรับเสภา</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ได้ระดับเสียงเสภา 2) เสียงโปร่งใส กังวาน 3) ใช้สำหรับการเล่นเสภาโดยเฉพาะ 4) ใช้เป็นสำหรับๆละ 2 คู่ (4 อัน) และใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2 อัน) 5) สามารถขยับเสียงกรอพื้นฐานได้ง่าย

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ 4 ท่าน ในการตอบแบบสอบถาม ทั้งนี้เพื่อให้ได้กรอบซึ่งถือเป็นเกณฑ์มาตรฐานของกรับเสภา ตามระเบียบวิธีการใช้กรับเสภาในวิชาการดุริยางค์ไทย ซึ่งสามารถสรุปข้อมูลดังปรากฏ ดังนี้

ตารางที่ 2 คุณสมบัติของกรับเสภาจากแบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ

คุณสมบัติของกรับเสภา	ความเห็นในการตอบแบบสอบถามของผู้ทรงคุณวุฒิ			
	ศิริ วิชเวช	แจ้ง คล้ายสีทอง	สุรภัย สวัสดิกุล	สมชาย ทับพร
1. มาตรฐานด้านชนิดของไม้ กรับเสภา ประกอบด้วย				
1) ทำด้วยไม้ชิงชัน	/	/	/	/
2) 1 สำหรับ มี 4 อัน หรือ 2 คู่	/	/	/	/
2. มาตรฐานคุณสมบัติด้าน กายภาพของกรับเสภา				
รูปลักษณะของกรับเสภา				
1) เป็นรูปสี่เหลี่ยมคางหมู	/	/	/	/
2) หน้ากรับมีลักษณะโค้ง นูน	/	/	/	/
3) มีการลบเหลี่ยมตรง ด้านที่ใช้มือถือ	/	/	/	/
ขนาดของกรับเสภา				
1) มีความยาวประมาณ 20-21 ซม.	/	/	/	/
2) มีความสูงหรือความ หนาประมาณ 4-5 ซม.	/	/	/	/
3) มีน้ำหนักดี	/	/	/	/
3. มาตรฐานคุณสมบัติ ด้านเสียงของกรับเสภา				
ประกอบด้วย				
1) ได้ระดับเสียงเสภา	X	/	ถ้าได้ก็ดี	/
2) เสียงโปร่งใส	/	/	/	/
3) สามารถขยับเสียงกรอ พื้นฐานได้ง่าย	/	/	/	/

ตารางที่ 2 (ต่อ) คุณสมบัติของกรับเสภาจากแบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ

คุณสมบัตินี้ของกรับเสภา	ความเห็นในการตอบแบบสอบถามของผู้ทรงคุณวุฒิ			
	ศิริ วิหเวช	แจ้ง คล้ายสีทอง	สุรภัย สวัสดิกุล	สมชาย ทับพร
4. มาตรฐานคุณสมบัติด้าน เกณฑ์การใช้กรับเสภา				
1) ใช้สำหรับการเล่นเสภา โดยเฉพาะ	/	/	/	/
2) ใช้เป็นสำหรับๆ ละ 2 คู่ (4 อัน)	/	/	/	/
3) ใช้ขยับมือละ 1 คู่ (2 อัน)	/	/	/	/

หมายเหตุ / = มีคุณสมบัติตามเกณฑ์

X = ไม่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์

4.2.3 องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลให้กรับเสภาที่มีคุณสมบัติที่แตกต่างกัน

ข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มผู้มีความรู้ด้านวิชาการเสภา ทั้งในส่วน
ของศิลปินแห่งชาติ ผู้ชำนาญการด้านกิจกรรมเสภาระดับมหาดำเนินการ ผู้ชำนาญการด้าน
กิจกรรมเสภาในวิชาชีพครูวิชาภาษาไทย รวมทั้งผู้ชำนาญการที่ได้ศึกษาวิชาการเสภาจากสำนักหมื่น
ขับคำหวาน (เจิม นาคะมาลัย) ได้ข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ส่งผลให้กรับเสภาที่มีคุณสมบัติ
ที่แตกต่างกัน ดังนี้คือ

1. กรับทั้งสำหรับ (4อัน หรือ 2 คู่) จะต้องเป็นไม้ท่อนเดียวกันเพื่อให้ได้เสียงเดียวกัน
2. ผู้สร้างกรับต้องมีความรู้ในเรื่องคุณสมบัติของเสียงกรับเสภา
3. ใช้นไม้ ต้องตรงและเล็กละเอียด

4.3 บริบทของกรับเสภาเชิงกายภาพ

การรวบรวมข้อมูลในเชิงกายภาพ จากกรับเสภาที่มีชื่อเสียงและสามารถสืบแหล่ง
วิวัฒนาการได้ ทั้ง 7 แห่ง ประกอบด้วย

1. กรับเสภาของสำนักพายโกศล
2. กรับเสภาของครูเจือ นาคะมาลัย
3. กรับเสภาของครูศิริ วิชเวช (กรับคู่มือ)
4. กรับเสภาของครูแจ้ง คล้ายสีทอง (กรับคู่มือ)
5. กรับเสภาของครูเลื่อน จันทรมาน (กรับคู่มือ)
6. กรับเสภาจากร้านศึกษากันท์พานิช
7. กรับเสภาจากร้านศุริยบรรณ

ซึ่งพบข้อมูลที่สามารถสรุปได้ ดังนี้

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบชนิดของไม้ / คุณสมบัติด้านเสียง และเกณฑ์การใช้กรับเสภา(กรณีศึกษา 7 แห่ง)

กรับเสภาที่มีชื่อเสียงและ สามารถสืบแหล่งวิวัฒนาการได้ (7 แห่ง)	คุณสมบัติของกรับเสภา									
	ทำด้วย ไม้ชิงชัน	1 สำหรับมี 4 อันหรือ 2 คู่	เป็นรูป สี่เหลี่ยม คางหมู	หน้ากรับ มีลักษณะ โค้งนูน	มีการ ลบเหลี่ยม ตรงด้านที่ ใช้มือตี	ได้ระดับ เสียงเสภา	เสียง โปร่งใส	สามารถ ขยับเสียง กรอพื้นฐาน ได้ง่าย	ใช้สำหรับ การเล่น เสภา โดยเฉพาะ	ใช้เป็นสำหรับๆละ 2 คู่ (4 อัน) และใช้ขยับ มือละ 1 คู่ (2 อัน)
1. กรับเสภาของสำนัก พาทย์โกศล	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
2. กรับเสภาของครูเจือ นาคะมาลัย	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
3. กรับเสภาของครูศิริ วิชเวช	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
4. กรับเสภาของครูแจ้ง คล้ายสีทอง	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
5. กรับเสภาของครูเลื่อน จันทร์มาน	/	/	/	/	/	/	/	/	/	/
6. กรับเสภาจากร้านศึกษาภณช์ พานิช	/	/	/	/	/	ได้เสียงซอล	×	×	/	/
7. กรับเสภาจากร้านศุริยบรรณ	/	/	/	/	/	ได้เสียงที	/	×	/	/

หมายเหตุ / = มีคุณสมบัติตามที่ระบุ , x = ไม่ได้คุณสมบัติที่ระบุ

ตารางที่ 4 แสดงคุณสมบัติด้านกายภาพของกรับเสภา(กรณีศึกษา 7 แห่ง)

กรับเสภาที่มีชื่อเสียง และสามารถสืบแหล่ง วิวัฒนาการได้ (7 แห่ง)	คุณสมบัติของกรับเสภา											
	น้ำหนักข้างซ้าย		น้ำหนักข้างขวา		ความยาวข้างซ้าย		ความยาวข้างขวา		ความหนา / ความสูง ข้างซ้าย		ความหนา / ความสูง ข้างขวา	
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
1. กรับเสภาของสำนัก พาทย์โกศลด	350 กรัม	345 กรัม	355 กรัม	340 กรัม	21.8 ซม.	21.8 ซม.	21.8 ซม.	21.8 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.8 ซม.	3.8 ซม.
2. กรับเสภาของครูเจือ นาคะมาลัย	278 กรัม	280 กรัม	275 กรัม	277 กรัม	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.
3. กรับเสภาของครูศิริ วิเศษ	285 กรัม	276 กรัม	274 กรัม	270 กรัม	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.
4. กรับเสภาของครูแจ้ง คล้ายสีทอง	300 กรัม	315 กรัม	325 กรัม	317 กรัม	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	21.6 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.	3.9 ซม.
5. กรับเสภาของครู เลื่อน จันทรมาน	298 กรัม	300 กรัม	295 กรัม	302 กรัม	21.5 ซม.	21.5 ซม.	21.5 ซม.	21.5 ซม.	3.8 ซม.	3.8 ซม.	3.8 ซม.	3.8 ซม.
6. กรับเสภาจากร้าน ศึกษากัณฑ์พานิช	247 กรัม	250 กรัม	220 กรัม	225 กรัม	20.3 ซม.	20.3 ซม.	20.2 ซม.	20.2 ซม.	3.4 ซม.	3.4 ซม.	3.35 ซม.	3.35 ซม.
7. กรับเสภาจากร้าน คูริยบรรณ	240 กรัม	245 กรัม	215 กรัม	230 กรัม	20.3 ซม.	20.4 ซม.	20.3 ซม.	20.3 ซม.	4.15 ซม.	4.15 ซม.	4.2 ซม.	4.2 ซม.